

René: POHÁDKA O KLUKOVI Z MĚSTEČKA

Bydleli jsme ve velkém domě na náměstí malého města. Rodiče byli bohatí, protože otec vlastnil pekařství, které provozoval v našem domě. Chleba a pečivo se v našem krámkě dobře prodávalo. Nedaleko městečka jsme měli ještě kus lesa a rozlehlé pastviny. Na nich se páslo stádo ovcí, o které pečoval pasák Bořek. Bylo mně právě patnáct let. Moc povinností jsem neměl, a tak jsem často chodil za Bořkem na naše pastviny.

Poprvé jsem tam šel vloni v létě. On věděl, že jsem syn jeho zaměstnavatele. Byl to milý kluk, v té době šestnáctiletý. Dnes už mu je pochopitelně sedmnáct. Docela se mi jeho společnost líbila, začal jsem ho navštěvovat častěji.

Jednou odpoledne nabídl: „Co když se půjdeme vykoupat do jezírka v lese? Je strašný vedro. Ovce neutečou.“ Já jsem se sice ještě nikdy venku nekoupal, ale zachtělo se mi dobrodružství. „Tak jdeme“, souhlasil jsem. Jezírko bylo nedaleko a ze všech stran obklopené lesem. Byli jsme tam za chvíli. Bořík si hned sundal lehké rozdrbané kalhoty a už stál nahý po kotníky ve vodě. Civěl jsem na něj. Byl vyšší než já, ale ne o moc. Měl kulatý obličej s důlky ve tvářích, velké, skoro černé oči byly částečně zastíněné dlouhými černými kudrnatými vlasy. Ruce, prsa a břicho měl opálené do tmavě hněda. Od pupíku ke kolenům byl úplně bílý. Opálená měl zas lýtka a nártý. Pod pupíkem rostly černé kudrnaté chloupky nad pěkným pindourem s většími koulemi. Trochu se mu pohupovala. Nemohl jsem odtrhnout od pindoura pohled a nevěděl jsem proč. Vůbec se na rozdíl ode mě nestyděl a pořád ho schvalně proti mně vystrkoval.

„Tak už se svleč a do vody,“ poroučel mi. Já jsem si sundal gatě a stál jsem tam také nahý jako prst. Byl jsem celý úplně bílý s rovnými slámovině plavými vlasy a modrýma očima. Pindíka jsem měl menšího světlého se zarůžovělými kuličkami. Chloupky jsem nad ním neměl skoro žádné. Bořík si mě taky prohlížel a pak na mě začal stříkat vodu. Oplácel jsem mu to, obrátili jsme se zády a cákali na sebe. Postupovali jsme zády proti sobě, až jsme se dotkli mokřými zadky. Bořík se pak ke mně obrátil čelem a já viděl, že se mu pták strašně zvětšil a stojí mu šikmo nahoru.

Byl jsem překvapený a řekl jsem mu: „Jé, ty máš velikého pindoura.“ Bořík hned odpověděl: „Jestli ho chceš mít taky tak velkého, ukážu ti, jak se to dělá.“ Zvědavost mě hnala: „Tak ukaž jak.“

On vyšel z vody na břeh a já za ním, Přistoupil ke mně, vzal mi pindoura do ruky a pak stáhl kůžičku dolů a hned vytáhl nahoru. Tohle začal rychle opakovat. Druhou rukou mi jemně hladil kuličky a lochtal pod nimi. Bylo to velice příjemné. Vtom se mi pindour najednou nalil a prudce postavil. Bořík si klekl a vstrčil si ho do pusy. Jazykem mně laskal žalud, chytil mě dlaněmi za pŮlky a vrážel si pindoura do pusy a vytahoval. Bylo to nádherné. Pak si nechal péro vyklouznout a prosil: „ Teď to dělej

taky ty mně.“ Rozkročil se a zaklonil. Já si klekl a vsunul si teplý úd do pusy. Položil jsem mu taky ruce na pŕlky a zatlačil na ně. Pták mi vjel do pusy a já zaklonil hlavu a zas zatlačil. Pulzoval mi teplý úd dovnitř a ven. I tohle se mi líbilo.

Pak Bořík říká: „Tak a teď si lehnu a ty mi to budeš dělat rukou a já tobě. Lehl si na záda do trávy a radí mi: „Musíš se rozkročit a kleknout si nad moje stehna, pak ti to pěkně pude.“ Opravdu jsem měl jeho pindoura přesně u ruky. Shrnul jsem mu předkožku, žalud se leskl, stékala z něj čirá kluzká šťáva. Tvrdý pindour s naběhlými vystouplými žilami mě hřál v dlani. Vyhrnul jsem kůžičku nahoru. Plynule jsem pokračoval nahoru – dolů. Bořkovi se to líbilo, zvlášť když jsem mu začal hladit koule a lochtat je odspodu. On pak natáhl ruku a chytil do dlaně mého pindíka a dělal mi co já jemu.

Pak začal vzdychat, úd jakoby ještě víc ztvrdl a najednou vystříkla bílá hustá sprška a dopadl mu na břicho a prsa. Lekl jsem se, že čůrá, ale mžiku jsem ucítil sám zvláštní neznámý pocit a pak divnou krásnou slast a rozkoš. I ze mě vystříkl bílý proud. Svíjel jsem se v podivném transu. Chvilku jsme strnuli, oddechovali a Bořek vysvětloval: „Tomu co jsme dělali se říká honit si ptáka, v tvém případě pindíka a chechtal se. Lepší ale je, když mi ho strčíš do prdele. To se ti bude líbit, je to strašně moc vzrušující.“

Bylo to strašně moc zážitků, všechno jsem si musel nejdřív srovnat v hlavě. Chodil jsem pak za Bořkem každý týden. Honili jsme si ptáky pokaždé. Moc se mi to líbilo, ale do prdele jsme zasunout nezkusili. Bořek o tom už pak nemluvil. Rok uplynul velice rychle, hrnulo se na mě dost zážitků a dojmů. Teď v poslední době se mi stalo, že jsem se spřátelil ještě s Pavlem, který se učil u řezníka vedle v domě. Neviděli jsme se moc často, protože musel zastat dost práce. Řezník ho využíval skoro na všechnu práci. Dneska si stěžoval, že je pořád unavený a navíc, že řezník je teď poslední dobou pořád nasraný, že ho řeže řemenem, když udělá chybu, při práci nebo, když něco nestihne udělat včas.

Strašně mě zajímaly podrobnosti a tak jsem se zeptal: „ A jak to celí probíhá – ten vejprask?“ Pavel si ochotně postěžoval: „ No, von mě vezme do kuchyně, musím si sundat kalhoty a přehnout se přes stůl. On vodepne řemen, co má na kalhotách, přeloží ho napůl a pak mě řeže přes nahou prdel. Bolí to strašně. Musím to vydržet, jakmile bych se snažil zakrýt si rukou prdel, tak bych dostal ránu navíc. Většinou mi dává dvacet ran, když je strašně nasranej, tak dvacet opět.“

Uvědomil jsem si, že se mi samovolně postavilo péro. Musel jsem se otočit, aby si toho nevšiml. Pak ještě dodal: „Dneska večer zase dostanu, už mi to řek, nebyl zase spokojenej.“ Pak jsme se rozloučili. Šel jsem do zahrady, která sousedila s řezníkovou. Péro mi pořád stálo a já si představoval, že sám vyplácím Pavla na holou. Při té představě jsem si honil ptáka a čekal na večer, až to vypukne.

Nemusel jsem ale čekat do večera. Za chvíli jsem slyšel, jak řezník křičí: „Tak kalhoty dolů, já ti to už spočítám ty lenochu líná!“ Potom nastalo chvíli ticho a začaly padat první rány. Mlaskavě se rozléhaly. Slyšel jsem táhlé: „ááááááúú“ a brek. Čím hlasitěji brečel, tím rychleji jsem si honil péro. Vnímal jsem ostré silné šlehanice s jekotem a velice mě to vydražďovalo a vzrušovalo, najednou jsem vystříkl rozkoší.

Shodou okolností ustaly i rány a nářek Pavla. Prožitek to byl tak silný, že se mi o tom týden zdálo. Když jsem pak přišel za Boříkem, se vším jsem se mu svěřil. Nakonec jsem si postěžoval: „Tak strašně moc bych chtěl taky někomu nasekat na holou prdel, ale nejsou lidi. Mě to moc vzrušuje, ale nejsou lidi. Nevím, co s tím dělat, ach jo.“

Bořek se usmíval a povídá: „Lehká pomoc, tak si nařežem na holou vzájemně, ty mně a já tobě. Já často dostával od sedláka, u kterého jsem sloužil, před tím, než jsem nastoupil sem.“ „Jenže já chci nasekat a ne dostat. Já jsem ještě nikdy nedostal. Mě doma nebijou,“ bránil jsem se. Bořek škodolibě odpověděl: „Do zejtrka si to můžeš rozmyslet. Kdo chce vyplácet, měl by sám taky dostat, aby věděl jaký to je.“

Měl jsem brouka v hlavě. Protože mě doma nebili, tak jsem nevěděl na co se mám připravit. Celý večer jsem přemýšlel, jak z toho ven, ale na nic jsem nepřišel. V noci jsem moc nespál. Ráno jsem byl rozhodnutý. Vejprask vydržím, ale pak si to konečně vynahradím. Měl jsem strach, ale zároveň jsem se těšil. Počkal jsem, až táta odešel do pekárny a máma do kuchyně. Otevřel jsem skříň na oděvy, kde měl táta nový řemen a kalhoty. Obojí nosil jen při mimořádných událostech a svátcích. Řemen jsem stáhl z kalhot a pěkně stočil. Rychle jsem ho popadl, vyběhl z domu a spěchal na pastviny.

Bořek se mě zeptal hned, jak jsem dorazil: „ Tak jak si se rozhodl?“ „Tak jo, ty nasekáš nejdřív mně a pak já tobě. Dokonce jsem si vypůjčil tátův nový řemen ze svátečních kalhot. Podal jsem mu ho. „Je vidět, že jsi myslel na všechno. De se na to.“ Vykročil ke srubu. Uvnitř byla jen postel stlučená z hrubých prken, stůl, židle a ohniště. Mě napadla ještě jedna záležitost. „Ty mně nařežeš, a když budu chtít pak nasekat já tobě, tak se mi vysměješ a utečeš, že jo?“ Bořek mi odpověděl: „ Ne, já co slíbím, to dodržím. Můžeš se spolehnout a přehni se přes stůl.“ „ Tak jo.“ Souhlasil jsem. „ Ale kolik ran dáš ty mně a pak já tobě.“ „ Aby to stálo vůbec za to se s tím zabývat, tak dvacet pět ran. Jestli se budeš při tom kroutit a zakrejšvat si rukama prdel, tak rána navíc. Jasný!“

Měl jsem na sobě jenom krátké kalhoty. Ohnul jsem se přes stůl, prdel jsem měl vystrčenou. Bořík říká: „Stáhni si ty kalhoty!“ Když jsem se k tomu neměl, tak mi rozepnul knoflík v pase a kalhoty mi stáhl do půl stehů sám, pak spadly až na zem. Byl jsem připraven. Bořek si vzal řemen ze stolu, rozvinul ho, přeložil na polovinu a postavil se zezadu za mě. Řekl: „ Jedna.“ Slyšel jsem svištění. Hlasité šlehnutí jsem nevnímal, protože bolest byla hrozná. Bořek pomalu pokračoval. Nesnesitelně to bolelo, slzy se mi samovolně hruly do očí. Když řekl dvanáct, už jsem brečel. Rány začaly přicházet z druhé strany. Žhavé šlehance jsem teď cítil víc na druhé půlce. Nedalo se to už vydržet. Křičel jsem: „aaaaaů, dost! Prosím tě přestaň!“ Pálilo to jako oheň. Bořek však pokračoval pomalu a systematicky dál. Moc jsem už nevnímal, ruce zaťaté do hrany stolu, slzy mi tekly z očí. Pak jsem slyšel Bořka: „To byla poslední pětadvacátá. Tak jsi to vydržel. Můžeš vstát.“

Vstával jsem pomalu a opatrně. Chvilí trvalo, než jsem se vzpamatoval a uvědomil si, kde jsem. Pak, ale po přestálé bolesti jsem se začal těšit, že teď konečně budu

vyplácet já. Bořek mi podal řemen. Sundal si své chatrné krátké kalhoty a bez řečí se ohnul přes stůl. Naskytl se mi lákavý pohled. Bořek ležel přitisknutý břichem ke stolu. Prdel měl vystrčenou, svalnaté pŕlky byly bílé hladké a rozevřené. Mezi nimi rostly husté černé kudrnaté chloupky. Pod nimi visely s koule čurákem. Záda byla do hněda opálená, štíhlý pás zdůraznil ještě víc vyšpulené bílé masité polokoule přecházející v tuhá pevná bílá stehna a opálená lýtka ke štíhlým kotníkům. Přeložil jsem řemen a sevřel konce v ruce. Na tuhle chvíli jsem se strašně těšil. Pindour mi stál jako tyčinka. Přistoupil jsem z boku, položil jsem řemen na pŕlky a odměřil jsem si vzdálenost, aby mi to pěkně vyjelo. Řekl jsem: „Jedna“ Zaklonil jsem se a vši silou šlehl. Ozvala se mlaskavá rána. Pokračoval jsem v počítání a mrskání. Dal jsem prvních pět ran. Celou plochu prdele už pokryla růžová barva. Bořík slastně funěl. Sekal jsem vši silou. Tam, kde dopadl řemen už podruhé, plocha víc zčervenala. Měl jsem opojný pocit moci. Bořík šeptal: „Víc, víc, přitlač.“

To se mi líbilo. Po každém šlehanci sevřel pŕlky a uvolnil. Po desáté ráně jsem přešel na druhou stranu. Řemen maloval široké červené pruhy, až na stehna. Prdel rudla. Bořík zvyšoval hlas, až křičel: „Jo, jo, eště víc, víc.“ To mě vydražďovalo. Tam, kde dopadl konec řemenu několikrát se vytvořily rudofialové skvrny. Zbývalo mi ještě pět ran. Vychutnal jsem si je. Každou ránu jsem pečlivě zaměřil a největší silou šlehl. Při dopadu koženého řemenu na jemnou pružnou kůži Bořka, se ozvalo hlasité mlasknutí, než řemen odskočil. Bořík pořád táhle křičel: „Víc, víc, víc.“ Dvacet čtyři a dvacet pět.

Prohlédl jsem si hotovou práci. Pŕlky byly rudé s fialovými pruhy po celé ploše. Jen mezi nimi zůstal uzounký bílý proužek v rýze. Plácl jsem rukou do masa. Bylo horké. Bořík povídá: „Bylo to opravdu skvělý, po tak dlouhý době. Jsi šikovnej. Teď mi vraž ptáka do prdele, pěkně ti stojí. To se ti bude líbit.“

Cítil jsem se trapně, ještě nikdy jsem to nedělal. Bořík zůstal tak, jak byl rozkročený. Položil si ruce na pŕlky a prsty je co nejvíc roztáhl. Objevil se růžový hladký a lesklý kruhový svěrač s rýhou vystupující z černého kudrnatého a hustého porostu mezi pŕlkami. Postavil jsem se mu mezi nohy. Čurák byl tvrdý, naběhlý k prasknutí. Rudý studem jsem nasměroval rukou žalud na jamku s rýhou a začal tlačit dopředu a dovnitř. Špička žaludu pomalu vnikala do otvoru. Pokračoval jsem v tlaku. Šlo to ztuhla. Otvor mi pevně obemkl čuráka, sevřel a hřál. Bylo to velmi příjemné. Naposledy jsem silně zatlačil a čurák byl zaražený celý uvnitř. Žhavé pŕlky Bořka mi pálily do slabin. Začal jsem pomalu čuráka vytahovat a pak prudce vrážet. Bylo to čím dál tím krásnější. Přirážel jsem stále rychleji. Bořek k tomu vzdychal: „áááááá“ Najednou jsem se začal zmítat v prudké rozkoši, cítil jsem výstřik. Pozvolna jsem si začal uvědomovat, jak silně svírám Bořka rukama pod břichem. Uvolnil jsem stisk a vytáhl pindoura. Byl to velmi silný zážitek. Bořek se zeptal: „Tak jakáý to bylo?“ „Bylo to skvělý, neuvěřitelný, moc krásný, díky.“

Pak chtěl, abych mu vyhonil ptáka, který mu trčel provokativně vzhůru. Shrnul jsem pravou rukou kůžičku z kluzkého žaludu. Dlaní jsem držel tvrdý žilnatý šlahoun a pozoroval, jak stéká kluzká šťáva z dírky. Levou rukou jsem mu lochtal odspodu koule. Jezdil jsem prsty až k otvoru. Stále jsem mu honil ptáka. Vstrčil jsem mu prst do uvolněné dírky. Začal sténat blaženou slastí. Výstřik byl mocný a prudký. Celá dávka semene mi postříkala prsa.

Uvolněně jsme oddechovali. Pak Bořek začal vyprávět.: „Žil jsem jenom s matkou, ale ta pak zemřela a mě si vzal na výchovu velice vzdálený příbuzný, který měl statek nedaleko od městečka. U něj jsem byl do svých čtrnácti let. Nemůžu si stěžovat, hladem jsem netrpěl, nejnutenější oblečení jsem taky dostal, ale musel jsem dělat všechny práce, který mi určil. Je pravda, že mě nerozmazloval. Když se občas stalo, že jsem nějakou práci nestihl včas nebo jsem něco zkazil, pak se strašně nasral. Musel jsem mu přinést pásek, který visel v kuchyni nebo jít uříznout proutek z vrbových keřů. Záleželo to na velikosti prohřešku. Pak mě přehnul přes koleno, stáhnul mi kalhoty a důkladně mi nařezal na holou prdel. Při menších prohřešcích mě naplácal jen rukou. To se mi začalo líbit. Myslel jsem si, že mě má rád, když mě bije, že mu nejsem lhostejnej a chce, aby ze mě byl slušnej člověk. Věděl jsem už během tří měsíců, za co mě vždycky jenom napláca rukou na holou. No, a když se dlouho nic nedělo, tak jsem úmyslně udělal nějakou osvědčenou blbinu, o které jsem věděl, že za to dostanu jenom rukou. On vždy myslel kdovíjak mě to bolí, ale proti ranám páskem nebo prutem to bylo příjemný lechtání. Obvykle se mi pak postavil pindour. Jinak on to byl pěkněj chlap kolem čtyřicítky, velkej, světlovlasej a statnej. Mně se moc líbil. Na statku žil sám jen se mnou. Jednou v létě jsem měl zase pnutí v kalhotách a tak jsem udělal osvědčenou kávovinu. On nezklamal. Ještě v kuchyni mně za ucho dotáhl k lavici, na kterou si sedl. Trhnutím mi stáhl krátké gatě a nahýho si mě položil na klín. To nikdy nedělal. Pak mě začal dlaní sekát přes půlky. Najdenou jsem ucítil, že mě tlačí do břicha něco Tvrdých a velkých. Pleskance se rozléhaly po místnosti a já sebou házel. Tehdy se to stalo. Zajel mi rukou pod břicho, chytil mi do ruky pindoura i s kulkama a sevřel. Nemohl jsem se hýbat, on mě pořád bil přes prdel. Někdy na obě půlky najednou pak střídavě na levou a pravou. Mě to tak vzrušilo, že se mi postavil pindour. On jakoby na tzo čekal, postavil si mě na svoje stehna a vstrčil si mý péro do pusy a začal mi je cucat. Překvapilo mě to, ale bylo to strašně pěkný. Pak mi začal péro honit, to se mi taky líbilo. On se usmíval, docela funěl. Pak mě přehnul přes stůl a řekl: „ Když to teď chvíli vydržíš, tak ti potom splním jakýkoli přání.“ „Já to vydržím,“ slíbil jsem, aniž bych věděl, co mě čeká. On se postavil za mě a já cítil, jak mi roztahuje prstáka půlky, až mě to bolelo. Sevřené dírky se dotýkalo něco horkého a kluzkého. Pak jsem ucítil strašnou bolest, jak do mě šílenou silou vrazil dlouhýho a tenkého čuráka, prudce a naráz. Bylo to, jako když do mě vjede rozžhaveném kus železa. On čuráka povytáhl a znovu vrazil. To pořád velice rychle opakoval. Brečel jsem bolestí. Slzy mi stříkaly, snažil jsem se vyprostit, ale nešlo to. Svíral mě velikou silou oběma rukama kolem boků, pod břichem. Čuráka měl zaraženýho až ke kořeni v mý prdeli, protože jsem cítil jeho břicho na půlkách, on prudce přirážel. Hrozně jsem ječel bolestí, to ho ještě víc vzrušovalo, protože vnikal dovnitř ještě rychleji. Najednou přestal, úplně strnul, hlasitě sténal a řval táhle: áááááááááááá.“ Potom čuráka naráz vytáhl. Ulevilo se mi. Pomalu jsem se postavil a narovnal. On mě pak položil na stůl a vyhonil mi pindoura. Zažil jsem poprvé nádhernou rozkoš, na kterou nikdy nezapomenu. Potom mi omyl vodou trochu krve, co jsem měl mezi půlkami a namazal mi tam nějakou hojivou mast a zeptal se: „Co si budeš přát? Co bys chtěl. Moc se mi to líbilo a byl jsem opravdu hodně spokojenej“ Já jsem mu odpověděl, že se mi to taky líbilo, že bych moc chtěl, aby mě čas od času důkladně seřezal prdel a pak se mnou dělal ještě ty další věci, co se mi dneska líbily. On byl viditelně potěšenej a říkal: „ Musíme to udělat tak, ať se máme oba na co těšit. Vždycky první sobotu v měsíci dostaneš nářez na holou a pak tě protáhnou díрку. „Celou záležitost dovedl k dokonalosti. Nechal vyrobit krátkou úzkou středně vysokou lavici, postavil jí v největší místnosti na statku. Tam jsem vždycky první sobotu v měsíci šli po obědě. Oba jsme se vysvlíkli do naha. Já si lehl

na lavici břichem dolů. Pak mě řemeny připoutal k lavici nad zadkem, přes stehna a dole u kotníků. Ruce mi připoutal k nohám lavice tenkým řemínkem. Vyplácel mě koženým řemenem, ale když vzal do ruky lískovej prut, to byl tanec, prdel jsem měl fialovou a do krve. Mně se to ale stejně líbilo. Pak jsem musel vylézt na stůl, kleknout si s roztaženýma nohama a v předklonu vystrčit seřezanou prdel. On mi potom jazykem dráždil díрку a koule. Vzápětí mi vrazil prst do dířky a delší dobu ho zasunoval a vytahoval. To nebolelo, bylo to dokonce příjemný. Otvor se uvolnil a rozevřel sám od sebe. Hned jsem si musel lehnout na záda, on si hodil moje nohy na ramena a vrazil mi čuráka do prdele. Vždycky brutálně rychle přirážel a honil mi při tom pindoura. Stríkali jsme naráz. Mě to po čase úplně přestalo bolet. Cítil jsem už jenom velice příjemný tlak, jak kluzký horký čurák vjíždí dovnitř. Takhle jsme si užívali až do mých šestnáctin. Pak na něj v lese nešťastnou náhodou padl strom, při kácení. Statek převzala jeho sestra s rodinou a já jsem odešel sem k vám. Jsem rád, že teď můžeme dělat tyhle věci my dva spolu.

Je pravda, že jsme „ty věci“ dělali už několikrát a teď jsme se k tomu zase chystali. Bořík tentokrát chtěl použít lískový prut. Říkal: „To bude maso, už se těším. Musíme ale jít hodně daleko do lesa. Tady nejsou žádný lískový keře. Ty rostou až dál v hraběcím lese. Tak mi nasekáš tam. Nuž mám, tak vyrazíme.“

Motali jsme se lesem skutečně hodně dlouho, ale Bořek znal cestu a směr, takže jsem našli konečně velkou mýtinu, kde rostlo několik lískových keřů. Bořek se vnořil do keře a vybíral prut delší dobu, až se mu jeden hodil, ten uřízl. Byl to letošní čerstvý výhonek jako malíček tenký, rovný a bez listí. Ten zkrátil, že byl dlouhý od země k jeho pupíku. Zkusmo s ním švihl, ozvalo se svištění, byl spokojený. Pak se vysvlékl do naha. Byli jsme hodně daleko a hluboko v lese, cítil jsem se svobodně, volně a bezpečně. Shodil jsem také šaty.

Stáli jsme na mýtině oba dva nazí. Čuráci se nám prudce nalili a čněli bojovně vzhůru. Přes mýtinu ležel padlý stromek. Bořek řekl, že se přes něj přehne, chytne se za kotníky u nohy a já, že mu mám ruce pevně přivázat ke kotníkům. „Když budeme mrskat prutem, musíš mě přivázat. To je něco jinýho než řemen. To se dá špatně vydržet. Tady máš dva kousky provazu,“ vysvětlil mi.

Pak se přehnul. Přivázel jsem mu pevně levou ruku k levému kotníku nohy a stejně i pravou ruku k pravému. Pečlivě jsem si prohlížel ohnutého Bořka s hlavou u země. Prdel měl vytrčenou nahoru, mezi bílými roztaženýma půlkami se černaly chlupy kolem stažené dířky. Nohy byly silně rozkročené a mírně pokrčené. Jemně jsem si honil pindoura levou rukou a pravou jsem Bořkovi lechtal koule a taky jsem od nich zajížděl k dířce. Několikrát jsem mu shrnul kůžičku z žaludu. Pak jsem se postavil zprava, natáhl jsem ruku s prutem a konec položil doprostřed vzdálenější Bořkovy půlky prdele. Měl jsem zaměřeno. Pořád jsem si lehce honil ptáka.

Zdvihl jsem ruku a švihl. Svištění prutu nebylo příliš hlasité, rána při dopadu na nahé maso také ne. O to víc se rozléhalo po lese Bořkovo zaječení. Na obou půlkách vyšpulené prdele naběhl rudo červený pruh. Líbilo se mi to. Znovu jsem šlehl. Další pruh a další zaječení. Lehce jsem se přiblížil, aby konec prutu nedopadal na maso, ale sekl na druhé straně do vzduchu. Švihl jsem prutem plnou silou přes obě půlky. Pečlivě jsem se snažil pokrýt celou plochu půlek od rýhy u stehna k horní jamce ohraničující vršek prdele, přecházející v bederní část. Tenhle způsob se mi stašně

moc líbil. Po každé ráně bolestivé táhlé zaječení místo volání ještě a víc. Po desáté ráně jsem přešel na druhou stranu. Slyšel jsem nedaleký výkřik sojky.

Honil jsem si péro a prohlížel prdel. Na celé ploše vystouplých bílých vyklenutých půlek byla rudofialová jelita. Šlehl jsem znovu a znovu, vřeštivá zaječení sílila a rozléhala se po lese. Třináctá, čtrnáctá a patnáctá rána. Levou rukou jsem si svíral ptáka, rychle shrnoval předkožku dolů a nahoru. Cítil jsem se volně a svobodně na mýtince osvětlené prudkým sluncem se šelestěním listí lískových keřů v lehkém větříku. Nemohl jsem odtrhnout pohled od pěkně vybarvené prdele. Sevřel jsem pevněji prut a znovu švihl přes vystrčené půlky. Mezi nimi rostly husté černé chloupky, leskl se bolestí stažený růžový otvor s nakrabacenou jemňoučkou kůžičkou. Uvolněné koule a schlíplý pták se při každé ráně rozhoupaly. Pokračoval jsem v sekání do kyprého masa, až do dvacáté rány a opět jsem přešel na druhou stranu. Pomalu jsem sázel posledních pět ran. Na vrcholu vystouplých oblín se při dvacáté první ráně objevily kapičky krve. Bořek krásně silně řval: „ááááúú“. S velikou rozkoší a zalíbením jsem ho švihl ještě čtyřikrát. Rudofialová barva se slila na celou plochu půlek, jen mezi nimi kolem staženého otvoru zářila bílá kůže. Na nejvýše vystupujících oblínách se utvořily tři řady krvavých kapiček. Byl jsem spokojen, odhodil jsem čerstvý těžký ohebný prut a postavil se mezi roztažené nohy Bořka.

Vzal jsem si trčícího čuráka do ruky a položil jsem žalud na díрку. Už jsem chtěl celý nadržovaný zatlačit. Vtom se ozvalo zařvání: „To by snad mohlo stačit frackové nezvdený, drzý!“ Strašně jsem se lekl. Na mýtince těsně za námi stál kůň a na něm seděl jezdec. Na hlavě měl švihácký klobouk s pérem, dlouhé světlé vlasy mu spadaly na ramena, u pasu měl šavli a díval se na nás. Zdál se mi starý, protože mu mohlo být tak třicet pět let. Studem jsem zrudl a snažil si zakrýt už scvrklého pindoura a rychle jsem odvažoval Bořka.

„Tak se oblečte a jdeme k vaši rodičům!“ zavelel. V mžiku jsme měli na sobě kalhoty a Bořek mu řekl, že rodiče nemá, že pase naše ovce a já, že mám tím pádem rodiče ve městě. Doufali jsme, že nebude do města chtít jet. On hned odpověděl: „Ty hybaj k ovcím a ty (ukázal na mě) půjdeš se mnou k vám domů!“

Pomalu jsme vyrazili. Bořek zůstal u ovcí a já jsem šel vedle koně směrem k městu. Pán se začal vyptávat: „Za co jsi nařezal tomu pasákovi?“ „No, za nic, on má rád, když mu někdo nařeže na holou. Vždycky jsem mu to dělal páskem, ale on chtěl dneska dostat lískovým prutem, tak jsem museli hluboko do lesa k lískovým keřům, až tam, kde jste nás objevil,“ vysvětloval jsem mu.

„Haranti jedni mladí, to je zajímavý, pindour ti stál jako kolík, proč? A nelži!“ znovu na mě uhodil. „Zrudl jsem konečně jako rak, styděl jsem se, ale musel jsem s pravdou ven, když nás stejně viděl: „Mně se strašně moc líbí vyplácet na holou, vzrušuje mě to tak, že se mi hned postaví pindour,“ přiznal jsem se s obavou, co odpoví. Měl jsem strach, že bude žalovat rodičům doma. Ta ostuda.

Pán se naopak ještě zeptal: „Kolik ti je let?“ Řekl jsem, že šestnáct. „Dobře tedy, jsem hrabě Rolf z Altsetein. Všechno mi tady patří, včetně hradu v lese, pozemků a domů ve městě. Přijímám tě do svých služeb. Budeš můj komorník se slušným

platem a k tomu budeš mít ještě pár zajímavých povinností. Ty tě vysvětlím v hradu. Teď to sdělím tvým rodičům a vyjedeme ihned na hrad.“

Spadl mi balvan ze srdce, žalovat se tedy nebude. Otec s matkou se hluboce ukláněli, když nakládali bednu s mými věcmi na vozík, který hrabě najal. Rozloučili jsme se, já si sedl na vozík a kočí práskl bičem. K večeru jsme konečně dojeli do velikého hradu, vozka mi vyložil bednu a odjel.

Po večeři mi hrabě vysvětlil: „Budeš se mi starat o šaty, budeš mě obsluhovat u stolu. To je celkem jednoduchá práce. Teď k tomu hlavnímu. Musel jsem najmout třicet kluků, kteří se budou starat o hlídání hradu. Doba je nejistá. Jedná se o takovou nějakou strážní jednotku. O jejich přípravu a vycvičení se postará feldvébl Hiršl. Je to schopný cvičitel, kterýho mi doporučil můj přítel hrabě z Hohenwaldu. Kluci jsou patnácti až šestnáctiletí v nejhorším věku. Není s nimi k vydržení, tak aby nezvlčili, budou dostávat na různá provinění vejprask na holou prdel španělkou, jako na vojně dostávají mladí vojáci. Hiršl přivezl tři svazky Španělek, říká se jim také rákosky. On určí kolik ran každý potrestaný spratek dostane a za co. Vejprask pak provedeš ty. Přesvědčil jsem se v lese na vlastní oči, že to budeš dělat rád, že frackové budou dobře ječet a tejdén si nesesnou na prdel. Všechno ostatní probereme, až nazraje čas.

Od zítřka se seznam s hradem, já tě všechno ukážu a představím tě ostatním lidem na hradě. Druhý den jsem byl představen v kuchyni kuchaři a jeho třem pomocníkům, také feldvéblovi Hiršlovi. Kuchař byl tlustý chlapík s velkým břichem asi čtyřicetiletý, jeho tři kuchtíci byli kluci kolem patnácti let, dobře živení a náležitě buclatí. Měli se tady jistě dobře. Feldvébl Hiršl byl velký statný chlap s holou hlavou, ale s vousatou černou bradkou a černým knírem. Černé oči stínilo husté černé obočí. U krku z rozepnuté košile byla vidět chlupatá hrud'. Bylo mu jistě kolem čtyřiceti, možná míň.

Byl jsem představen i správci hradu. Nakonec už přišlo jen několik sluhů na hrubou práci a kočí. Pak poručil hrabě feldvéblovi, aby svolal kluky na první největší nádvoří hradu. Za chvíli feldvébl oznámil, že kluci jsou nastoupeni. Šli jsme všichni tři na první nádvoří. Kluci stáli v řadě vyrovnaní a čekali. Hrabě vyšel s námi na ohoz v prvním patře a říká: „Přijal jsem vás všechny do služby, jako strážní jednotku. Za to dostanete každý týden zapláceno, něco jako žold na vojně. Váš výcvik a sestavení hlídek bude zajišťovat pan feldvébl Hiršl. Toho budete na slovo poslouchat! On vám nebude trpět žádné lotroviny, neposlušnost, vzpurnost, klackovství a lenost. Kdo nebude vzorně sloužit a poslouchat, bude spravedlivě potrestán výpraskem na sprosté maso. Tak si to pamatujte! Zítřa začíná váš výcvik a strážní služba. Přeji vám hodně štěstí a zároveň i vydělaných peněz za poctivou práci.“

Já jsem si mezi tím prohlížel kluky. Byli to jistě pečlivě vybraní kluci s masitými zadky a pěknými obličejí, až se mi sliny sbíhaly. Někteří byli světlovlasí až plaví, ale i hnědovlasí, černí i jeden zrzavý. Šli jsme pak do jídelny. Tam už bylo prostřeno. Obsloužil jsem hraběte, při jídle a odnesl nádobí. Hrabě se pak pohodlně usadil a povídá: „Můj přítel a kamarád rytíř Karel ze Schwarzwaldu, kterého mám strašně moc rád, má takovou milou libůstku. Moc se mu líbí dívat se na to, jak mladí kluci dostávají výprask na holou. Baví ho celá ta atmosféra kolem toho, když se jim řekne kolik dostanou ran, jak se bojí a pak čekají na nářez.

Když pak dostávají, tak mě při tom chce šukat. Kvůli němu jsem ty kluky najal a platím jim žold, stejně tak platím feldvéblovi, kterej má instrukce co má dělat. To znamená, že určí vždycky několik kluků k nedělnímu vejprasku, podle prohřešků, co vyvedli během tejdne. Pak nařídí počet ran, jako na vojně. Vyvede je ze sálu ve věži. Před ním jsou dvě malé místnosti. Do první je zamkne, pak jednoho vybere a vyvede do předpokoje sálu. Vysleče ho do naha, zaváže mu oči, sváže ruce k sobě, aby si nemohl sundat šátek z očí a bránit se. Nakonec ho přivede do sálu a předá tobě. Ty ho položíš na lavici, připoutáš a vyplatíš stanovený počet ran na holou prdel. Ty budeš při tom samozřejmě taky nahej. Já s rytířem Karlem se budeme dívat a užívat si šukání. Abych nezapomněl. O nic se nemusíš starat a ničeho se bát. Feldvébl o všem ví, chce se na to taky dívat. Dovolil jsem mu to. Bude tedy při vejprasku s námi uvnitř. Pak kluka odvážeš a on ho odvede a přivede dalšího. Je to tedy jednoduchá organizace. Ty budeš jenom poutat a nahej vyplácet smrady. Celý jsem to pro Karla připravil. On je sice rytíř, ale chudej. Tak mu to platím, aby měl radost, mně se to pochopitelně taky líbí. Věřím, že to bude dobře klapat a Karel bude spokojenej. Jeho ze všeho nejvíc vzrušujou ti mladí frackové, když dostávají na holou a pěkně ječí.

Já a feldvébl se na to taky rádi díváme, ale my čas od času potřebujeme dostat taky na holou. Rytíř Karel nám občas stanoví úkoly, a když je nesplníme tak nám naseká. Teď, když jsi tady ty, určitě to budeš dělat místo něj a on se bude dívat a honit si péro. Tak, teď už víš všechno,“ uzavřel hrabě instruktáž. „Děkuji za důvěru, budu se hodně snažit, aby byl pan Karel spokojen. Už teď se mi při vašem líčení postavilo péro.“, řekl jsem.

Byla neděle večer. Hned druhý den začal výcvik kluků. Z nádvoří a hradeb se ozývaly povely, řinčení šavlí, kopí a pochodování. Dny rychle ubíhaly, už byla středa. Těšil jsem se moc na neděli. S kluky a feldvéblem jsme se neviděli. Byli ubytováni na prvním nádvoří a tam také hlavně cvičili, ve stráži pak chodili po ochozech hradeb mimo hlavní centrální budovy. Po obědě se najednou otevřely dveře jídelny a vtoupl asi třicetiletý chlap. Vzhledem k tomu, že mi bylo šestnáct, byl to pro mě starší člověk. Byl štíhlý, vysoký s širokými rameny, úzkou hlavou s černými vlasy, ostře řezanými rysy a modrýma očima. Hlučně došel ke stolu. Hrabě Rolf s rozzářenou tváří vyskočil a vrhl se mu kolem krku: „To jsem rád, Karle, že jsi tady. Už jsem najal strážní jednotku – celkem třicet kluků. Stará se o ně feldvébl Hiršl. Můžeš se spolehnout, že v neděli po obědě bude všechno připravené, abys byl spokojenej. Tady je ještě překvapení, prot tebe. Martin, syn měšťana. Přistihl jsem ho v lese, jak čerstvým lískovým prutem vyplácí na holou svého kamaráda. Líbilo se mu to tak, že mu stál pindour jako tyčka. Tak jsem ho najal, aby tady vždycky v neděli prováděl trestání kluků,“ vysvětloval hrabě Rolf.

Rytíř Karel se obrátil se zájmem ke mně a protučnil: „Sundej si kalhoty!“ Báł jsem se, co bude dál, ale rychle jsem mu vyhověl. Rytíř Karel pokračoval: „Tak ten tvůj kamarád rád dostává na holou vejprask a líbí se mu to?“ „No líbí, dělali jsme to často. Vyplácel jsem ho řemenem přehnutého přes stůl a on pak chtěl, abych mu vstrčil pindoura do prdele. Teď naposled chtěl dostat lískovým prutem. Museli jsme hodně hluboko do lesa, kde rostou lískový keře. Chtěl, abych ho svázal přehnutého přes padlej kmen, že by to nevydržel. Tak jsem mu dal pětadvacet ran přes nahou vystrčenou prdel. Líbilo se nám to, ale pak nás jeho milost pan hrabě překvapil,“ líčil jsem mu příběh.

Hrabě Rolf se zasmál: „Oni ti blbečkové nevěděli, že kousek za mýtinou se vine cesta ke hradu. Jel jsem kolem a slyšel jsem je. Tak jsem si počkal a byl jsem příjemně překvapený. Rytíř se zasmál, pak se mi podíval na pindoura. Pružně mi trčel nahoru, jako kolík. „Vidím, že Rolf udělal dobře, když tě najal.“ Pleskl mě přes nahé pŕlky a řekl abych se oblékl.

Potom mě poslal pro feldvébla Hiršla. Ihned jsem splnil přání. Rytíř Karel pak promluvil: „Už dlouho jsem vám dvěma nedal žádnéj úkol. Feldvébl Hiršl do příští středy vycvičí všechny ty spratky na přehlídku a hrabě Rolf si na přehlídku vlastníma rukama, poprvé v životě, vyčistí ten svůj rezavý meč a tesák, až se budou lesknout. V případě nesplnění úkolu budete potrestáni pětadvaceti ranami na sprostý maso. Času máte dost, tak se snažte. Příští tejden ve středu bude přehlídka a kontrola. Jinak přijdu samozřejmě v neděli po obědě.“ Hrabě ho objal kolem krku a líbal na ústa. Pak rytíř odešel.

Zůstali jsme sami tři. Hrabě prohodil k feldvéblovi. Dneska nám dal snadné úkoly. V pondělí ti předám meč a tesák a ty vybereš šikovného kluka, aby mi to vyčistil. No a ty už s klukama máš skoro nacvičeno. Bude to tentokrát bez vejprasku. Už se těším, jak se bude Karel tvářit, že nás nedostal. Teď po své práci,“ uzavřel hrabě.

Ze soboty na neděli jsem nedočkavostí moc nespál. Po obědě přijel rytíř Karel a hned jsme se odebrali do velké věžní síně. Tam už čekal feldvébl Hiršl a v řadě bylo nastoupeno všech třicet kluků. Stál tam stůl a šest masivních židlí. Vedle stála krátká lavice se třemi koženými řemeny a na ní ležel svazek asi metr dlouhých španělek, které jsem nikdy neviděl. Feldvébl Hiršl začal vyvolávat jména. Z řady vždycky vypochoďoval kluk, od hraběte přijal u stolu mince žoldu a vrátil se do řady. Pak zavelel: „Pozor! Matěj, Josef, Jaroslav krok vpřed!“ Všichni jmenovaní udělali krok dopředu. Feldvébl pokračoval: „Matěj bude za odmlouvání a lenost potrestán 20 ranami na sprostou část těla, Josef a Jaroslav dostanou každěj po dvaceti pěti ranách za spaní ve strážci. Trestání vojáci pochodem vchod do předpokoje sálu, ostatní odchod na ubikaci!“ velel feldvébl. Rytíř s hrabětem se páslí pohledem na schlíple odcházejících třech odsouzených.

Když se za nimi i za feldvéblem zavřely dveře, začal se hrabě svlékat do naha. Pěkný čurák se mu bimbál mezi nohama a částečně zakrýval pevné nesvěšené koule. Čurák byl jemně zarostlý plavými chlupy. Rytíř Karel si také svlékl košili a kalhoty. Stál nahý před hrabětem a mnou. Vysoká štíhlá postava s širokými rameny, mohutnými prsními svaly se štíhlým pasem a tuhými stehny byla nádherná. Od hladkého a bílého těla se odrážely černé chlupy nad velkým čurákem, který v klidu visel zatím dolů s žaludem zakrytým jemnou předkočkou. I já jsem shodil šatstvo. Oba si mě prohlíželi a pak postavili lavici před stůl. Rytíř Karel vybral jednu silnější rákosku, zkusmo ji uchopil za oba konce, prohnul do oblouku a švihl do vzduchu. Byl spokojen. Pak mi jí podal. Byl jsem překvapený, že je lehká. Lehčí než prut. Pak vstoupil feldvébl a řekl, že je vše připraveno. Rytíř Karel poručil: „Tak začneme!“

Feldvébl přivedl nahého Matěje se zavázanýma očima a svázanýma rukama řemínkem k sobě. Postrčil ho k lavici a poručil: „Lehnout!“ Matěj si s mojí pomocí lehl a já jsem ho připravenými řemeny pevně připoutal nad a pod zadkem k lavici a pak ještě i přes lýtka. Feldvébl poručil: „Matěji, dostaneš dvacet ran španělkou na prdel za odmlouvání a lenost. Doufám, že si to zapamatuješ a polepšíš se!“

Hladké bílé macaté pŕlky se klenuly vzhůru. Byly uvolněné. Pevně jsem sevřel rákosku a postavil se čelem k zadku z boku lavice. Věděl jsem, že budu řezat vši silou a už jsem se těšil. Položil jsem rákosku na pŕlky, abych měl správnou vzdálenost. Viděl jsem, že v tu chvíli se rytíři Karlovi prudce postavil dlouhý čurák. Hrabě stál u stolu, předklonil se a položil na něj břicho, rozkročil se a pak si rukama roztáhl pŕlky prdele od sebe. Rytíř se postavil za něj, nasadil žalud na stažený otvor a prudce vrazil čuráka dovnitř, až se hrabě prohnul dozadu. Feldvébl si uvolnil opasek a spustil kalhoty, ze kterých pružně vyskočil veliký tlustý čurák s nalitými koulemi. Trčel bojovně nahoru, lesklý žalud byl z poloviny zakrytý předkočkou. Vzal ho do ruky a začal si ho honit. Hrabě měl prsa položená na stole, rytíř ho držel rukama nad zadkem. Oba měli oči upřené na nahé pŕlky ležícího kluka. Přišla moje chvíle. Rozkoší jsem si levou rukou honil pindíka a pravou jsem svíral rákosku. Chtěl jsem, moc, aby byl hrabě i rytíř spokojeni, aby kluk dobře řval.

Zvedl jsem ruku, rozpřáhl se a silně švihl. Feldvébl počítal: „Jedna.“ Svist rákosky ihned překrylo silné zaječení: „aaaaúúúúúú.“ To bylo skvělé, věděl jsem, že mám vyhráno, že rytíř bude určitě spokojen. Rychle jsem sekal silou do nahých kyprých pŕlek jednu ránu za druhou. Kluk brečel bolestí a táhle řval: „aaaúúúúúú, dost, aaaúú.“ Celé pŕlky byly rudé s fialovými jelity. Přešel jsem na druhou stranu a svižně jsem pokračoval v švihání. Levou rukou jsem si pořád honil pindoura a pravou se zalíbením řezal do nahé pružné prdele. Rytíř Karel prudce přirážel, až se hrabě otřásal. Oči měl zaměřené na rudé maso. Sladce se usmíval a křičel: „Brečet jsi měl, před tím, než ses flákal, lenochu. Budeš ještě odmlouvat?!“ hřímal na ležícího.

Matěj měl tělo napjaté k prasknutí. Pŕlky sevřené, křičel: „Né, né, už nikdy nebudu odmlouvat, aaaaaú.“ Zbývalo mi ještě pět ran. Pečlivě jsem odměřoval vzdálenost a znovu silně švihl. pokračoval jsem dál za nepřetržitého vřiskotu do dvaceti. Na vrcholu rudofialových pŕlek se objevili dvě Červené kapičky. Všiml jsem si, že rytíř Karel prudce vytáhl čuráka, aby nevystříkl předčasně. Feldvébl si natáhl kalhoty a pomohl mi ležícího kluka odpoutat. Pak ho brečícího vyvedl ven. Za chvíli se vrátil s Josefem. Mžiku jsem ho připoutal, postavil se z boku a prohlížel jsem si nahého Josefa. Měl dlouhé černé vlasy, zcela hladké tělo, kulaté bílé pŕlky měl strachem sevřené, že se ještě víc vyklenuly. Feldvébl si stáhl kalhoty, sevřel v dlani svého velikého čuráka a poručil: „Josefe, dostaneš dvacet pět ran na prdel rákoskou za spaní ve službě. To je nejhorší nezodpovědnost. Doufám, že i ty se polepíš a nikdy víc už neusneš!“ Rytíř Karel poručil: „Začni!“

Viděl jsem, že držel v ruce svého dlouhého čuráka nasadil žalud podruhé na vyšpulenou díрку. Čurák mu jako po másle zajel celý dovnitř. Na nic jsem už nečekal. Položil jsem rákosku na pŕlky, měl jsem dobrou vzdálenost a hned jsem šlehl. Ozvalo se zařvání: „jaúúúú.“ Feldvébl počítal. Šlehal jsem rychle za sebou plnou silou. Dostal jsem se do nádherného transu. Levou rukou jsem si honil péro, druhou rukou jsem svíral rákosku a s gustem švihal do pěkně vybarvených rudých pŕlek. Pepík brečel bolestí čím dál silněji, tělo napjaté, svaly sevřené, prsty u nohou zkroucené. Viděl jsem proti sobě, jak si feldvébl velkou rychlostí honí velikého a tlustého čuráka, jak se lesklý tmavý žalud objevuje a mizí. Rytíř Karel měl zamračenou tvář, semknuté rty a přivřené oči upřené na rudou prdel. Svižně přirážel. Byl jsem spokojen. Přešel jsem na druhou stranu lavice a pokračoval jsem v bití do živého masa. Pepík vysokým hlasem ječel. Šťavnatá šlehnutí se rozléhala. Při

dvacáté ráně se také objevily první krůpěje krve. Při každém dalším šlehanci se přidaly další krvavé stopy. Krev stékala s vrcholů polokoulí na boky a stehna. Půlky byly celé rudé s fialovými a bělavými pruhy a jasně červenými krvavými skvrnami. Kůže už nebyla hladká, ale svraská a nakrabacená. Dvacet pět ran jsem vysázal. Odvázal jsem Pepíka. Feldvébl se upravil, zdvihl kluka s lavice a řvoucího s třesoucího se, vyvedl ven.

Rytíř Karel už měl velkého čuráka vytaženého, trčícího opět vzhůru. Široce se usmíval a dlaní pleskal hraběte přes prdel. I hrabě se usmíval. Viděl jsem, že jsou spokojení a měl jsem radost. Dveře se otevřely a feldvébl vlekl vzpouzejícího se Jaroslava. Byl jsem zvědav, on byl nejmladší se slámovitými kudrnatými vlasy. Oplácené macaté polně bílé tělo se snažilo vykroutit. Brečel: „Já se bojím, já nechci dostat vejprask. Já už to nikdy neudělám. „Feldvébl se ho snažil dostat na lavici, i když kopal nohama. Zápasili spolu. Rytíř Karel se zamračil, ztvrdly mu rysy, přiskočil ke klukovi, velkými tlapami ho popadl za kotníky u nohou, feldvébl za ruce a hodili ho na lavici. Řvoucího, kopajícího a vzpouzejícího se, pak pevně drželi. Já jsem Jaroslava rychle připoutal a tím znehybnil. Přes to, že sebou škubal, nebylo mu to nic platné. Řemeny byly pevně zaříznuté do masa a nepovolily. Rytíř Karel s mocně vztyčeným čurákem popošel ke stolu a se zadostiučiněním povídá: „Pamatuj si, že za každou lenost, nedodržení rozkazu a drzost, následuje trest! Peníze dostávat zadarmo nebudete lenoši a flákači jste všichni! Nejhorší ze všeho je chrnět ve stráži, to tam pak nemusíš bejt vůbec! Dostaneš dvacet pět ran na prdel, aby sis to pamatoval! Můžeš začít s vejpraskem.“

Potřetí jsem se postavil dneska z boku lavice. Pěkné macaté klukovské tělo zcela bez chloupků čekalo. Při svazování jsem si všiml, že měl jen nad malým růžovým pindíkem trochu zlatavého chmýří. S gustem jsem položil na zkoušku rákosku na prostředek oblin bělounekých a hladounekých půlek. Feldvébl řekl: „Jedna“ Ušetřil jsem první ránu. Ozvalo se hlasité vysoké zakvičení. Na plkách ihned naskočilo jasně červené jelítko s rudofialovými okraji. Hrabě ležel břichem na stole s vystrčenou krdelí, rukama si roztahoval půlky. Rytíř Karel silný, přírazem pronikl do vyšpuleného otvoru a začal prudce přirážet, až se hrabě prohýbal a zakláněl. Oba měl znovu oči upřené na dosud bělounekou prdel s jedním proužkem. Feldvébl plynule počítal a já pomalu a vláčně šlehal do kyprého jemňoučkého masa. Jekot sílil, prdel se plnila dalšími proužky, které se slily ve dvě červené plochy, které rudly a fialověly. Přešel jsem na druhou stranu. Těšil jsem se na posledních dvanáct ran. Sekal jsem do červeného masa a honil jsem si péro za stálého silného jekotu: „aaaaaũũ.“

Rytíř Karel nahlas zrychleně dýchal a funěl. Už při patnácté ráně se objevily na kyprých půlkách dvě kapičky krve. Při každém dalším šlehu Přibyly další. Když jsem umístil dvacátou druhou ránu, krev už stékala z několika povrchových trhlinek. Půlky zrudly, zfialověly a jasně červená krev stékala do rýhy mezi půlkami a na stehna. Trefoval jsem se přesně do živého masa. Kluk nepřetržitě vysokým hlasem ječel a škubal sebou. Zdvihl jsem ruku a feldvébl řekl: „Dvacet pět.“ Poslední rána zasvištěla. Rytíř Karel s pohledem upřeným na rudofialovou prdel s červenými stružkami začal hlasitě řvát: „áááááááááááááá.“ Ruce měl zaťaté do boků hraběte. Tělo se mu třásl a pak ztuhlo. Vystříkal plnou dávku semene do útroh hraběte, který vykřikoval: „Víc, víc, ještě, víc.“

Kluka jsem nechal ležet přivázaného na lavici. Honil jsem si péro a sledoval prdel i feldvébla. Feldvébl si honil čuráka velikou rychlostí. Najednou se prohnul, zařval a z čuráka vystříkl proud semene. I mnou projel přívál ohromné rozkoše, při prudkém výstřiku. Rytíř Karel mezi tím vytáhl péro a pokynul feldvéblovi, který zaklekl a vsál čuráka hraběte a začal mu ho kouřit. V mžiku si v rozkoši vystříkl i hrabě. Všichni jsme zrychleně dýchali. Kluk stále ještě ječel vleže na lavici. Odvázal jsem ho, feldvébl se upravil a vyvedl ho ven.

Rytíř Karel se držel s hrabětem kolem boků a řekl: „Dneska se mi to moc líbilo. Musím pochválit zvláště Jirku. Odvedl jsi moc dobrou práci. Bylo vidět, že to děláš rád. I vy dva jste to dobře zorganizovali. Ve středu se sem přijdu podívat a zkontrolovat splnění úkolů. Jsem zvědav, jak obstojíte s nácvikem pochodu a čištění zbraní“.

Potom jsme se všichni oblékli a šli za svojí prací a povinnostmi. Večer mě hrabě poručil, abych zavolal feldvébla, to jsem ihned splnil. Hrabě řekl: „Musíme udělat předběžnou poradou na středu. Ty (obrátil se k feldvéblovi) budeš denně nacvičovat se spratkama pochod a cviky se zbraní. Taky vyber šikovného kluka, kterej vyčistí můj tesák a meč, až bude vypadat jako nový.“ „Já myslím, že se nám to tentokrát podaří. Jeden kluk je moc šikovnej. Ten to vyčistí a s ostatními budu nacvičovat. Už skoro všechno umí. Tentokrát Karlovi vypálíme rybník,“ chechtal se feldvébl. „No když myslíš, že jo, tak jo.“

Pak jsme se rozešli. Dny ubíhaly. V úterý večer přinesl feldvébl hraběti nádherně se lesknoucí zbraně. Hrabě byl spokojen: „Je to jako nový, Karel mi nebude schopen nic vytknout. To mám radost.“ Feldvébl si pochvaloval: „Kluci jsou vycvičený, už umí všechno. Pohrozil jsem jim, že když to někdo zkazí, dostane dvacet rákoskou na holou. Budou se tedy snažit. Už se těším, jak rytíř Karel protáhne obličej, to zklamání, že nebude koho vyplácet.“ Chechtal se.

Já jsem si to nemyslel, protože kluci budou mít strach z trestu a úplně je to ochromí a zblbne. Neměl je strašit a hrozit jim. Nic jsem ale neřikal, byl to jeho problém. Druhý den ráno brzy po snídani přijel rytíř Karel. Hrabě mě poslal pro feldvébla. Sešli jsme se všichni čtyři. Rytíř Karel si nechal ukázat zbraně: „Odvedl jsi dobrou práci, Rolfe. Opravdu nevidím žádnou chybičku. Snažil ses. Tak teď můžeme jít na nádvoří, abych se přesvědčil, že i kluci všechno umí, že si i ty feldvéble zasloužíš pochvalu.“

Feldvébl sešel na nádvoří a my tři jsme zůstali nahoře na ochozu. Byl tam dobrý výhled na nádvoří. Kluci tam stáli seřazení. Feldvébl začal velet různé povely, jako pochodem vchod, vpravo v bok, čelem vzad. Kluci se snažili, ale nebylo to nic platné. Při cvičení se zbraní jim to nešlo vůbec, dokonce třem zbraně vypadly na zem. Rytíř Karel zavolal: „Tak dost, to stačilo! Feldvébl přijde nahoru do hradu! Musím nejdřív odměnit za vzorně vyčištěný meč a tesák toho, kdo to udělal, pro pana hraběte tak dobře.“ Z řady vystoupil menší kluk zavolal vzhůru: „To jsem vyčistil já, pane.“

„Výborně, pojď sem nahoru!“ poručil rytíř Karel. Kluk vyběhl k nám. Dostal od rytíře dobré peníze a celý rozradostněný běžel zpět. To se nedalo říct o hraběti. Trochu zčervenal. Všichni čtyři jsme vyrazili zpět do nitra hradu. Rytíř si sedl za stůl, hrabě, feldvébl a já jsme stáli před ním. Pak promluvil: „Poprvé jsem si myslel, že vás budu chválit, ale vyznamenali jste se. Jeden lže a podvádí, jako malej kluk a druhej není schopnej vycvičit a naučit ani jednoduchý cviky pár spratků. Styďte se! Oba si

zasloužíte spravedlivej vejprask dvacet pět ran! Trest provede Jirka rákoskou na holou prdel ihned!“

Oba stáli se skloněnými hlavami. Hrabě měl rudé tváře, jak se styděl, že ho rytíř Karel tak snadno doběhl. Feldvébl naopak pobledl. Rytíř pak poručil: „teď vy dva ihned odejdete do věžního sálu, tam se připravíte k potrestání. Určíte si, kdo bude první, a kdo druhý při vejprasku. Těšte se!“ strašil je. Když odešli, rytíř Karel se prodíval na mě. Dáme jim čas, určitě si budou chtít honit péra, ať si to tedy užijou. Nebudeš je šetřit. Normálně přivázat a řezat tak, jako jsi to pěkně udělal s klukama, ke konci do krve. Nemusíš se bát. Oni už mají leccos za sebou. Já si to užiju, pěkně si zapíchám a ty si ho můžeš vyhonit. Budřeš mít pěknou práci. Máš radost?“ „Já už se těším“ odpověděl jsem. Čekali jsme dobu a pak jsme vyšli.

Ve věžním sálu už stáli oba muži úplně nazí s postavenými čuráky vzhůru. Skutečně si je museli důkladně honit. Lavice byla připravená. Rytíř Karel zevnitř zamkl dveře, aby nás náhodou nikdo nevyrušil. Pak se začal svlékat do naha. Ani já jsem nezůstal pozadu a stál jsem také nahý. Rytíř se zeptal: „Kdo dostane první, jak jste se dohodli?“ „První budu já,“ ihned odpověděl hrabě Rolf.

Pozorně a se zálibením jsem si prohlížel hraběte a feldvébla. Oběma pořád stáli čuráci bojovně nahoru, z lehce odhalených žaludů jim odkapávala čirá šťáva, po tom co si je dost intenzivně honili. Hrabě se položil na lavici. Já jsem ho již po zkušenostech zručně připoutal. Rytíř Karel vybíral mezi tím rákosku ze svazku. Jedna se mu obzvláště líbila, zase ji na zkoušku prohnul. Při tom se mu naráz postavil čurák. Rákosku mi podal. Podíval se na feldvébla a prstem ukázal na stůl. Feldvébl pochopil, postavil se s rozkročenýma nohama ke stolu, pak se předklonil rukama si ještě roztáhl půlky.

Rytíř se mu postavil mezi nohy, rukou si nasměroval velikého čuráka na stažený otvor a pak ho prudce zarazil. Feldvébl ležel přitisknutý chlupatým břichem na stole, silně chlupaté ruce měl položené také lokty na desce stolu a na nich opíral vousatou bradu. Oči měl upřené na prdel hraběte. Rytíř Karel se slastně usmíval, krásné modré oči také zaměřené na velké bílé masité polokoule. Pomalu, dlouze a táhle přirážel, ruce opřené o záda feldvébla. Poručil: „Jirko začni.“

Pevně jsem uchopil pružnou rákosku a položil ji na prostředek půlek. Byl to nepopsatelný pocit rozkoše a moci, jiný než při řezání kluků. Hrabě měl oblé macaté hladké bílé tělo. Půlky byly bílé velké a tučné od nedostatku pohybu s dolíčky v tuku. Těšil jsem se na reakci, protože dospělého muže jsem ještě nikdy nevyplácel. Zdvihl jsem ruku a řekl: „Jedna“ a švihl. Hrabě se hned prohnul a zařval: „aúúúúúúúú“. To se mi líbilo. Šlehl jsem druhou ránu, řev trval. Sázel jsem rány pěkně vedle sebe, jednu vedle druhé. Rudé pruhy s fialovými okraji se ostře odrážely od bílého podkladu kůže. Rytíř Karel zrychloval přírazy, už se neusmíval, rysy v obličeji mu ztuhly, oči přísáté na bité maso. I feldvébl napjatě sledoval výprask silně pobledlý a zpocený. Hrabě pěkně silně řval bolestí a já pokryl pečlivě celou plochu půlek rudými jely, jedno vedle druhého. Už jich bylo dvanáct.

Přešel jsem na druhou stranu lavice, aby výprask byl stejnoměrný a pokračoval do míst, kde už jednou rákoska dopadla. Řev sílil, hrabě sevřel půlky, kroutily se mu prsty u nohou, zrudnul, potil se a já šlehal dál. Při dvacáté ráně se objevily první

kapičky krve. Hrabě ječel: „áááúúúúú.“ Ve vyšších tónech. Tělo prohnuté vzad, hlavu měl silně zakloněnou. Pokračoval jsem v sekání do macaté prdele a honil jsem si pindoura. Byl jsem nadšený, protože jsem se bál, že hrabě nebude řvát, ale jeho jekot mě vydražďoval k většímu výkonu. Objevily se krvavé stružky. Z povrchových trhlinek stékala krev na boky a do rýhy mezi půlkami. Zvedl jsem naposled rákosku a udělal dvacátou pátou ránu. Prdel byla nádherně rudá s fialovými plochami a krvavými stružkami. Kůže se zkrabatila. Pak jsem hraběte odvázal. Byl rudý, zpocený. Čurák mu zplihle visel.

Rytíř Karel mlčky vytáhl čuráka a řekl: „Tak a teď druhej výtečník. Feldvéble, lehni na hned na lavici!“ Hrabě se dopotácel ke stolu a přehnul se přes něj. Rytíř Karel popleskal zbitou prdel, promačkal ji, užíval si to. Potom si hrabě sám roztáhl rukama půlky a rytíř Karel vrazil celého kluzkého čuráka naráz dovnitř. Začal pomalu přirážet. Na slbinách se mu obtiskly krvavé skvrny. Já jsem promptně připoutal feldvébla a důkladně jsem si prohlédl ležící tělo. Řemeny byly dobře zaříznuté. Nemohl se tedy pohnout. Byl statný, silný a svalnatý. Veliká záda, tlustá stehna, vyklenutá veliká a svalnatá prdel, vše bylo zarostlé chlupy. Mezi půlkami byl obzvlášť hustý černý porost. Velmi mě to vzrušovalo. Prdel byla pevná, ne tak rozměklá a sádelnatá, jako měl hrabě. Svaly byly pevné a vysoko vyklenuté, bude se do nich pěkně sekát. Honil jsem si péro. Hlavu měl zcela lysou a tváře zcela bledé, pod strništěm vousů. Rytíř Karel poručil: „Jirko, vysázej dvacet pět ran!“

Těšil jsem se, jak bude reagovat. Říkal jsem si, že starý zkušený voják už má něco za sebou, že bude statečný a ani nepípne, k mé smůle. Položil jsem tedy rákosku na veliké půlky a pak hned šlehl. Ozvalo se pak hned hlasitě zaječené ve vysoké tónině, které jsem u tak statného chlapa nečekal. Pokračoval jsem stejně jako u hraběte. Půlky se plnily rudofialovými pruhy, které nebyly pod chlupy na snědé kůži tak patrné. Feldvébl moc pěkně ječel: „aaaaaaaúúúúúúúúú, aaúúúúúúú. jaaaaaaúúúúú“ Já švihal plnou silou dál. Rytíř Kasetek hlasitě funěl a prudce přirážel. Krásné oči byly jako štěrbinky upřené na rudé maso prdele.

Přešel jsem na druhou stranu. Půlky měl silně sevřené, až se vyklenuly a vytvořily z boku hluboké jamky. Maso bylo napjaté a pevné. Plešatá hlava se pokryla potem. Kapičky krve se objevily až při dvacáté druhé ráně. Honil jsem si péro a sekal. Rudofialová barva se slila do ploch. Kůže už byla zkrabacená a scvrklá. Kapky krve se slily. Dvacet pět. Odvázal jsem feldvébla a on vstal. Měl čuráka zcela scvrklého v houštině černých chlupů. Rychle jsem si klekl a nasál tlustý krátký úd do pusy. Rukou jsem ho lochtal pod koulemi a druhou rukou hladil žhavé krvavé maso. Čurák mu mžiku ztvrdl. Rychle jsem mu ho kouřil. Za chvíli začal „á“. A já cítil v puse horké semeno, stékající mi do krku.

Pak ustal, vytáhl mi čuráka z pusy a zajel mi rukou mezi nohy. Chytil mi péro do dlaně a rychle mi je honil. Ukazovák levé ruky mi prudce vrazil do dírký prdele. Než jsem se nadál, už jsem vystříkal semeno na jeho chlupatá prsa. Pln rozkoše jsem viděl, jak rytíř Karel pevně svírá hraběte za boky, hlasitě ryčí a stříká hraběti do nitra horký pramen. Chvilí rychle dýchal, pak se uklidnil a zasunul ruku hraběti zezadu mezi nohy. Rychle mu ho začal honit. Hrabě funěl a také začal ryčet, semeno vytrysklo pod stůl. Postupně jsme se všichni uklidnili, oblékli a nechali jsme si přinést jídlo. Byli jsme všichni uspokojeni a šťastni.

Uplynuly asi dva týdny, od doby co se podařilo rytíři Karlovi doběhnout hraběte Rolfa a feldvébla Hiršla tak, že oba dostli dvacet pět ran na holou za nesplnění úkolů, které dostali. Právě jsem obsluhoval hraběte při snídani, když se otevřely dveře a bez ohlášení vstoupil rytíř Karel. Hrabě se hned rozzářil a ptal se, co ho přivádí. „Pošli kluka na chvíli ven, potřebuji s tebou mluvit“, poručil. Hrabě mi pokynul. Rychle jsem odešel. Byl jsem zvědav, co se bude dít, protože to bylo docela zvláštní. Rytíř Karel nikdy nic takového neudělal. Neměl přede mnou tajnosti.

Netrvalo to dlouho a zavolali mě zpět. Hrabě promluvil: „Jirko, teď pojedíš s rytířem Karlem na jeho tvrz. Ve všem ho budeš poslouchat a on tě večer přiveze zpět. Rozuměl jsi mně?“ „Velice rád pojedu s rytířem Karlem,“ ihned jsem odpověděl. „Tak si vezmi v kuchyni nějaký jídlo na cestu a pak můžeš hned jít k vozíku na nádvoří,“ poručil mi.

V kuchyni mi kuchař nachystal bohatou zásobu chleba a šunky na cestu a já už šel k vozu. Tam už oba na mě čekali. Hraběti tekly slzy z očí, jako hrachy, držel rytíře kolem krku a šeptal: „Nechceš si to přece jenom ještě rozmyslet?“ „Né a né“ zařval rytíř Karel a pokynul mi. Pak jsme oba usedli do vozíku a vyjeli. Netušil jsem, co se bude dít. Rytíř Karel nic neříkal, jen vedl všeobecné řeči. Netrvalo to ani moc dlouho a dojeli jsme do tvrze. Rytíř vypřáhl koně a zavedl ho do stáje. Pak bez řečí šel dovnitř do tvrze. Mně naznačil gestem, abych šel dovnitř do tvrze za ním. Nikdo nikde nebyl, žádný sluha. Také uvnitř bylo pusto. Rytíř se posadil za velký stůl a ukázal na židli naproti. Podíval jsem se a on začal mluvit: „Jsme tady sami, všechny jsem poslal na pole. Budou tam až do večera. My tady budeme mít teď klid a čas. Požádal jsem hraběte Rolfa, aby mi tě zapůjčil.“

Začal jsem se o sebe bát. Půlky se mi strachem sevřely a jakoby mi na ně už dopadaly žhavé šlehanice, ale bál jsem se zbytečně. Rytíř Karel povídá: „Chtěl bych jednou vyzkoušet, jaký to je dostat vejprask na holou a zasloužit si ho. Vždycky jsem jenom vyplácel já ty ostatní, třeba hraběte nebo feldvébla a sluhy. Chci zažít i opačně celej ten postup. Já pochopitelně něco vydržím, tak nebudu při tom tak vyvádět a ječet jako frackové nebo hrabě s feldvéblem. Zkrátka teď se měním v obyčejného vojáka a sluhu. Zadáš mi pár úkolů, když je nesplním, tak jak budeš chtít, máš právo potrestat mě vejpraskem dvaceti pěti ranama rákoskou na sprostý maso. Máš právo mě kárat a nadávat mi tak, jak uznáš za vhodný. Všechno co jsem řek, že budeme dělat, by nebylo proveditelný na hradě u hraběte Rolfa. Jednak by mě pořád litoval a je tam navíc ještě fůra lidí. Tak co ty na to mladej?“

Pořádně jsem se nemohl vzpamatovat z toho, co jsem slyšel, ale hned jsem zareagoval: „Já jsem jednou jedinkrát dostal na holou řemenem. Bylo to strašný, hrozná bolest. Rákoskou je to mnohem ještě horší. Měl byste si to ještě důkladně rozmyslet.“ „Už jsem se rozhod. Tykej mi!“ poručil. „Já jsem se ještě snažil vykličkovat: „No jo, ale tady není lavice, rákoska a poutací řemeny“. „Ale, ale všechno mám.“ Otevřel dveře vele do místnosti. Tam stála pěkná lavice s rákoskou a s řemeny. „Vidíš, na všechno jsem myslel. Když mě nasekáš prdel tak potom já ti protáhnu díрку, ať si taky užiju. Už tě někdo šukal do prdelky?“ zeptal se.

Tušil jsem nějaký háček v celé akci a byl tu: Ne, budete první,“ odpověděl jsem. Jemu zasvítily oči. Podal mi ruku na stvrzení naší úmluvy. Ještě jsem si naposled

ověřoval: „Udělám, co chceš. V případě, že nesplníš úkoly, dostaneš dvacet pět na holou a nebudu brát zřetel na tvoje prosby ani hrozby. Jsi obyčejný voják a tak se budu k tobě chovat. Rozuměl jsi?“ „Ano pane,“ odpověděl Karel.

Začal jsem si to užívat: „Teď pudeš do stáje, vyhřebelcuješ koně. Vyčistíš postroje a pak z konírny vyvezeš hnůj. Před obědem si tě zkontroluju. Tak se nezdržuj lenochu a maž dělat! Jestli se budeš flákat, dostaneš nařezáno na prdel“.

Když odešel, rozhlédl jsem se po místnosti. Byla celkem velká. Uprostřed stála zmíněná lavice s rákoskou. Rákosku jsem vzal do ruky. Byla ze svazku, z kterého jsem vybíral při výprasku kluků na hradě. Zašel jsem si do vozu pro jídlo. Pak jsem čekal asi hodinu a vyrazil do stáje. Báł jsem se, že si to Karel rozmyslí nebo vše stihne perfektně udělat. On už měl koně vyhřebelcované, postroje byly částečně čisté, hnůj nebyl vyvezený. Karel ležel na palandě. To mi nahrálo na zlepšení nálady: „vojáku, postroje nemáš vyčištěný, hnůj si nevyvez, není na něj sáhnuto a ty se flákáš?! Ty ležíš?“ Karel se jenom usmíval: „ Času jsi dost.“ „Před polednem přídu na kontrolu. Když nebude hotovo, dostaneš nařezáno na holou, že si tejdén nesesedneš. Ten smích tě pak přejde, spolehni se lenochu! Tak sebou mrskni!“ poručil jsem.

Vrátil jsem se zpět do místnosti ve tvrzi. Čekal jsem dostatečnou dobu. Slunce už bylo vysoko. Vyrazil jsem do stáje. Rozhlédl jsem se a měl radost. Karel seděl na pryčně. Hnůj byl netknutý. Tušil jsem správně, že se nesníží k tomu, aby ho vyvážel. Řekl jsem tedy: „Vojáku, nesplnil jsi úkol. Flákáš se tady celý dopoledne. Hnůj není vyvezen, postroje jsi nevyčistil.“ Karel mě přerušil: „Postroje jsou čisté.“ „Nejsou, jenom si to vošudlal. Nekecej blbosti! Dvacet pět na holou tě nemine. Nedostaneš nic k obědu, budeš o hladu. Teď pod' se mnou a budeš čekat, až se najím!“ rozkázal jsem.

Oba jsme šli dovnitř. Sedl jsem si za stůl, rozbalil jídlo a začal si pochutnávat. Karel stál u dveří. Už se nesmál. Čekal. Schvalně jsem jedl pomalu, vychutnával každé sousto. Když jsem skončil, rozvalil jsem se u stolu a s pohledem upřeným na Karla jsem řekl: „Vojáku, za nesplnění úkolu, flákání se a odmítání budeš potrestán dvaceti pěti ranami rákoskou na sprosté maso. Trest provedu ihned. Pochodem vchod do vedlejší místnosti!“.

Pobledlý Karel odpochoďoval vedle. Vstoupil jsem a poručil: „Vojáku k potrestání připravit! Vysvleč se do naha!“ Karel rozepnul košili a shodil kalhoty. Konečně stál nahý. Vysoká postava s širokými rameny a mohutnými svalnatými pažemi, mě silně vzrušovala. Štíhlý pás, ploché břicho, svalnatá stehna a bílá kůže. Mezi nohama visel pěkný velký čurák s pevnými koulemi. Vystouplé žíly se rýsovaly pod jemnou kůží. Růžový lesklý žalud lehce vyčníval z předkožky a stékala z něj čirá kapička. Usoudil jsem, že si ho pilně honil celé odpoledne. Ještě jsem ho chtěl trochu vyprovokovat: „Vojáku, něco jiného je vyplácet na holou a sám dostat vejprask. Strašně to bolí, můžu to potvrdit. Dávám tě poslední možnost požádat o odpuštění trestu, protože i když potom budeš prosit, abych přestal, nebude tě to nic platný a dostaneš všech dvacet pět ran.“ Karel se naježil: „Já nejsem uřvanej patnáctiletém fracek. Já ne. Já něco vydržím, já vyvádět a ječet nebudu. Spolehňte se, pane. Konejte sovu povinnost.“ Vytahoval se. „Dobře tedy, začneme. Lehni na lavici!“ poručil jsem.

Než se nadál, pevně jsem ho připoutal. Ze stolu jsem vzal pěknou pružnou rákosku, kterou si na sebe sám připravil. Pak jsem se postavil čelem ke středu lavice a položil rákosku na krásné velké svalnaté bílé hladké pŕlky, zatím uvolněné. Vzdálenost byla přesná. Zvedl jsem ruku a těšil se na reakci Karla. Veliké svalnaté tělo slibovalo silnou a pevnou vůli. Vší silou jsem se rozmáchl a sekl, zasvištělo to a tělo se napjalo, hlava se zaklonila. Ozvalo se zaječení: „jjjaaaaaaaaaũũũũũ.“ Šlehl jsem hned podruhé. Stejný jekot. To se mi líbilo. Sekal jsem vši silou do pevných pŕlek. Rytíř Karel řval: „Dost, dost, přestaň, prosím tě. Dost. Jaaaaaaaauuu“ „Ještě jsem ani pořádně nezačal vyplácet“ zchladil jsem ho. Já jsem nepovoloval. Sázal jsem jednu ránu vedle druhé. Pŕlky už byly pěkně rudé po celé ploše, když jsem dal dvanáctou.

Přešel jsem na druhou stranu. Pěkně jsem si zaměřil vzdálenost. Věděl jsem, že teď to bude ještě zajímavější, protože budu bít do míst, kde už jsem jednou šlehal. Karel dlouze a táhle ječel z plna hrdla. Mě to strašně vzrušovalo. Honil jsem si levou rukou péro, viděl jsem, že veliká a svalnatá postava neznamená automaticky lepší snášení bolesti. Znovu jsem pokračoval. Švihance dopadaly na pružné maso. Karel ječel: „ũũũũũ, přestaň už, dost. Aũũ“ Na rudých pŕlkách už naskákaly fialové dlouhé proužky se světlými středy. Při devatenácté ráně vynučela na obou plkách první řada kapiček krve. Šlehl jsem znovu a znovu. Karel měl pŕlky sevřené bolestí, tělo napjaté, kroutil palci u nohou, škubal sebou, pěsti zaťaté. Řval plnou silou: „Jaaaaaaaauu“

Další rána nasekla kŕži a krev začal lehce stékat. Poslední tři rány dokonaly dílo zkázy. Od bílých stehen se odrážely rudá a fialová barva. Několik červených stružek krve stékalo na stehna a do bílé rýhy mezi polokoulemi. Ukončil jsem výprask: „Vojáku, spravedlivě jsem tě potrestal dvaceti pěti ranami rákoskou na holou prdel.“ Teď tě odvážu a pak můžeš vstát!“ Odpoutal jsem Karla. Ten ještě chvíli ležel na břiše, pomalu vstal a hodnotil: „ Bylo to strašná nesnesitelná bolest, stokrát horší než jsem čekal. Nedalo se to vydržet, už ty spratky chápu, že ječí, jako když je na nože bere. Jsi šikovnej, odved jsi poctivou práci. Myslel jsem, že mě budeš schválně šetřit. Hraběti nic neříkej, co se dělo. On by mě litoval a zbytečně by brečel a dělal scény, že jsem tak trpěl. Musel jsem si to vyzkoušet, abych si to pak mohl ještě víc užívat, když vím, že to bojí jako pálení žhavým železem.“ „Samozřejmě, že budu mlčet, můžete se spolehnout,“ slíbil jsem mu.

Pak jsem si rychle klekl a vzal do ruky jeho silného žilnatého čuráka, vsunul jsem si ho do pusy a začal ho kouřit. Prsty obou rukou jsem mu lochtal pod koulemi a břicho. Čurák se mžiku nalil, ztvrdl a mocně zvětšil. Karel začal vzdychat. Poručil: „Vysvleč se taky do naha.“ Rychle jsem udělal, co chtěl. Moje trčící péro se zdálo malé vedle jeho dlouhé a silné klády. Pak znovu poručil: „Vylez si tady na stůl, klekni si, vystrč prdel, a dej čelo na stůl“. Svižně jsem mu splnil přání. On se postavil za mě a roztáhl mi nohy. Pak jsem cítil, že zabořil obličej mezi mé pŕlky a začal mi lízat díрку. Snažil se jazykem proniknout dovnitř. Hodně slinil, bylo to moc příjemné. Jemně mi hladil kulky a jazykem je dráždil. Nakonec vcucnul pindoura a kouřil mi ho zezadu. Bylo to neuvěřitelně sladké. Přestal a řekl, že si mám lehnout na záda na stůl. To jsem rychle udělal. Ležel jsem na stole s trčícím pérem. On přistoupil ke stolu, chytil mě za kotníky nohou a zdvihl je nahoru a přitlačil pak dozadu. Řekl, že se mám rukama chytit pod kolena a držet. Stehna jsem měl přitisknutá k prsům, prdel rozevřenou a zdviženou. Viděl jsem, že si naslinil ukazovák a položil ho na díрку a zatlačil. Celý

prst mi zajel dovnitř. Tlačilo to, ale nebolelo. Karel začal pomalu, dlouze a táhle vsunovat a vytahovat ukazovák. Při tom mi hladil druhou rukou koule a honil péro. Za chvíli jsem už tlak nepocítoval. Začalo se mi to líbit. Karel prst vytáhl a pak vrazil znovu dovnitř a pokračoval. Trvalo to dost dlouho. Když prst vytáhl (asi potřetí nebo počtvrté) měl jsem pocit, že se mi dírka sama otevřela. Karel si pak hodil mé nohy na ramena. Cítil jsem jeho horký a kluzký žalud na dírce. Pevně mě sevřel prsty na bocích. Pak prudce vrazil žalud do uvolněné dírky a velkou silou zatlačil. Veliký silný dlouhý a tvrdý čurák do mě zajel. Pronikla mnou hrozná bolest. Tlak sílil. Karel začal prudce přirážet. Samovolně mě vytryskly slzy z očí. Bolestí jsem brečel, nedalo se to ovládnout. Karel mě sevřel ještě pevněji. Nemohl jsem se hnout. Přírazy se zrychlily za mého hlasitého breku. Viděl jsem nad sebou Karlovu tvář. Blaženě se usmíval se zářícíma očima. Jeho koule mě pleskaly pod dírkou. Začal rychle a hlasitě dýchat a pozvolna začal sténat a pak dlouze zařval: „ááách“ Tělo se mu zastavilo a strnulo, přirážení ustalo. Prsty byly ještě pevně zařaté v mých bocích. Čurák mu ještě vazel hluboko v dírce. Začal mi strašnou rychlostí honit péro. Čurák mu vyklouzl. Než jsem s nadál, vystříklo mi prudce nahoru semeno tak, že pokropilo Karlovi tvář. Bolest a tlak ustaly. Rozlila se ve mně jen blaženost.

Chvíli jsme oddechovali. Pak Karel promluvil: „Byl jsi statečnej. Moc se mi to dneska všechno líbilo. To, co jsem zažil dneska, bylo to nejkrásnější za celou dobu mého života. Můžeš mi tykat. Jak jsem už dneska řekl, hraběti ani muk a ostatním taky ne. Já ho mám rád a všechno zůstane při starým. My si to můžeme čas od času tady s jeho vědomím všechno zopakovat. „Já jsem byl taky nadšenej, že jsem ti mohl nasekat na tu tvou krásnou prdel. Ovšem, když jsi mě opíchal, tak to hodně bolelo.“

„Až to bude po několikátý, už to nebude bolet. To se upraví, spolehni se“ sliboval Karel. „Tak, a teď tě vrátím do hradu.“